

нитѣ й страни; други пакъ хваляха хубавитѣ й черни очички, бѣлитѣ й меки ржчички, срѣдната й хубава снага. Додѣ нейнитѣ друшки лъскателки, издигаха й хубость-та до небе, отъ друга страна сестра й Грозданка за нищо я непричитахъ, нито хората й струвахъ ако щешъ още са потърсвахъ отъ грозотата й. Хубавичката Добра са радваше на хубость-та си, умилкваше са около другаркытѣ си кои й люлеяхъ, безъ да си помисли, и безъ да има нѣкой да й науми че хубость-та трае до врѣмя, а добрый ученый умъ трае до вѣка.

Бѣдна Добра, тя растеше на години, нѣ тя не растеше и на умъ, нѣ на глупости. И неучената й майка и тя са радваше че има такава хубава мома, коя сѣкый захвала. Безумна майка! не знае че хората не глѣдатъ само вънкашната хубость на тѣлото, нѣ още и дирятъ вътрѣшната хубость на душата и сърдцето.

Грозданка като й постигна ума и като хвана да разбира отъ хубость и отъ грозота, още и като гдѣдеше че е не причитатъ за нищо, умржзна й за веднѣжъ сичко на свѣта, нито искаше да са сбира съ другарки, нито да ходи по гости, нито да глѣда хората; защото сички похвалби и приканване бѣхъ се за сестра й, а неся не имашъ на почитъ нито колкото слугынята на сестра й Добра. Клета Грозданка, сега и грозна и неучена тя са ханеше дѣто не са